

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra I STORM OG STILLE EFTER AAR 1874

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 187. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703122136624/facsimile.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

„Ja, der gaar han. En Gentleman er han, og et galt Asen vil han vedblive at være, indtil Skuden en Gang fortøjer ham under sig selv paa hundrede Favne Vand. Maa jeg nu spørge Dem, som kender lidt til Sømandsskab, om det er en Manér at føre saadanne Sejl i saadan en Kuling?“

FLUGTEN TIL AMERIKA

Det var i vore Drengaar. Jeg maa dog skyndsomst tilføje, at den Gang var der „rigtige“ Dreng til. Nu om Stunder ser det kun daarligt ud med disse Væsener i 14—15 Aars Alderen, der læser Bladene, gaar med Handsker paa Gaden og duer oprigtig talt ikke til stort andet end f. Eks. til saa hurtig som mulig at blive fortøjede bag Pulten i et offentligt Kontor, hvor Ungdommens, Manddommens og Alderdommens Tider umærkeligt løber over i hverandre, hvor dette vort knappe Livs kostbare Minutter ødes under et Bladstudium, en Skandalfabrikation, en Visvasbeskæftigelse, der synes at forudsætte en Evighed foran sig, og hvor alt, hvad der adskiller et Menneske fra en Plante, taber sig, svinder hen, fordunster ligesom det Smørrebrødspapir, som „Kopisten“ langsomt og højtideligt lægger sammen over sit Knæ, sikkert og roligt griber med Ildtangen og endelig omhyggeligt og forsigtigt anbringer i det ministerielle Kontors store Kækelovn.

Jeg er fornylig bleven spurgt af en fjorten Aars Dreng med et stort Hoved og tynde Ben og Arme, om jeg ikke var enig med ham i, at „Højre“ i Frankrig dog var det Parti, som maatte siges i Modsætning til o. s. v., o. s. v. Jeg stirrede paa det lille Fænomen, over hvis smalle, lyse Øjenbryn en anstrængt, gammelagtig Rynke allerede var i Færd med at sætte sit uudslettelige, ministerielle Mærke; og da jeg et Øjeblik i Tavshed havde nydt Synet af denne Tidens fremlige Yngling, spurgte jeg ham, om han vidste, hvorfor Gambetta kun havde ét Øje.

Naturligvis vidste han det; (Gud bevares, det havde jo staaet dér og dér). Han vidste det, og over den fjortenaars Mund, der var lagt som en Margin i en Stillebog, bredte der sig et Smil, et Smil, der paa en Gang var selvbevidst overlegent, beklagende og fordømmende, og som jeg havde den største Lyst til at besvare med en ordentlig Lus-sing.

„Jeg synes ikke om de Dreng, der stikke sig med en Gaffel i Øjet.“

„Fordømte Hvalp!“ havde jeg nær sagt. Men jeg betvang mig og spurgte, om han aldrig sejlede eller roede.